

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția Penală

Decizia nr. 610/2019

Ședința publică din data de 05 decembrie 2019

Asupra cauzei penale de față, în baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 320/P/C din 27 septembrie 2019 a Curții de Apel Constanța - secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, printre altele, a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) C. pen.

În acest sens, relativ la sesizarea Curții Constituționale a României cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) din C. pen., formulată de contestatorul A., Curtea a subliniat că cererea de sesizare este inadmisibilă.

Astfel, reglementând condițiile de admisibilitate a unei cereri de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, prevede că aceasta trebuie să fie ridicată în fața instanțelor de judecată, la cererea uneia dintre părți, sau din oficiu, de către instanță ori de procuror în cauzele în care participă; să vizeze neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare; să nu aibă ca obiect prevederi constatate ca neconstituționale, printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale și să aibă legătură cu soluționarea cauzei, indiferent de obiectul acesteia.

Din redactarea art. 29 din Legea nr. 47/1992 rezultă că cerințele de admisibilitate ale excepției sunt și cele de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții cu excepția ridicată.

În aplicarea acestui text de lege, instanța realizează o verificare sub aspectul respectării condițiilor legale în care excepția de neconstituționalitate, ca incident procedural, poate fi folosită, care nu echivalează cu o analiză a conformității prevederii atacate cu Constituția și nici cu soluționarea de către instanță a unui aspect de contencios constituțional, căci instanța nu statuează asupra temeiniciei excepției, ci numai asupra admisibilității acesteia.

În ceea ce privește primele trei condiții, Curtea a constatat că acestea nu sunt îndeplinite cumulativ, întrucât contestatorul A. a înțeles să critice neconstituționalitatea interpretării date aplicării dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și ale art. 163 din C. pen. (fostul art. 127 din C. pen. 1969) prin Decizia cu nr. 2/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nu neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare,

Împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) C. pen. cuprinsă în Decizia penală nr. 320/P/C din 27 septembrie 2019 a Curții de Apel Constanța - secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, recurentul A. a declarat recurs.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte reține următoarele:

Cu titlu preliminar, analizând criticile formulate de inculpat cu referire la modalitatea în care judecătorul s-a pronunțat asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată, Înalta Curte nu le poate da relevanța solicitată, având în vedere, pe de o parte, că nu reprezintă o chestiune de nelegalitate, iar, pe de altă parte, întrucât nu există niciun text de lege care să impună o anumită ordine de soluționare a cererii în raport cu calea de atac în care a fost formulată, fiind suficient ca, în măsura în care cele două aspecte au fost dezbătute în aceeași ședință, judecătorul să delibereze concomitent asupra ambelor probleme de drept, astfel cum s-a întâmplat și în speță.

Înalta Curte constată că, art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, prevede că excepția de neconstituționalitate trebuie să fie ridicată în fața instanțelor de judecată, la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanță ori de procuror, în cauzele în care participă; să vizeze neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare; să nu aibă ca obiect prevederi constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale și să aibă legătură cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

Din redactarea art. 29 din Legea nr. 47/1992 rezultă că cerințele de admisibilitate ale excepției sunt și cele de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții cu excepția ridicată. În aplicarea acestui text de lege, instanța realizează o verificare sub aspectul respectării condițiilor legale în care excepția de neconstituționalitate, ca incident procedural, poate fi folosită, care nu echivalează cu o analiză a conformității prevederii atacate cu Constituția și nici cu soluționarea de către instanță a unui aspect de contencios constituțional, deoarece instanța nu statuează asupra temeiniciei excepției, ci numai asupra admisibilității acesteia. Se constată, așadar, că prin art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, a fost reglementată o formă a controlului de constituționalitate, în sensul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești.

Cu referire la condiția de admisibilitate, privind legătura cu soluționarea cauzei, aceasta privește incidența dispoziției legale a cărei neconstituționalitate se cere a fi constatată în privința soluției ce se va pronunța asupra cauzei deduse judecării, a obiectului procesului penal aflat pe rolul instanței judecătorești. Textul de lege contestat pentru neconformitate cu legea fundamentală trebuie să fie determinant în judecarea și soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței de judecată, condiție care nu poate însă să determine, doar prin ea însăși, în lipsa întrunirii cumulative a tuturor cerințelor prevăzute de lege, sesizarea Curții Constituționale.

Totodată, articolul 29 alin. (6) prevede că, dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau 3, instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În cauză, se constată că recursul declarat vizează dispoziția de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) C. pen. cuprinsă în Decizia penală nr. 320/P/C din 27 septembrie 2019 a Curții de Apel Constanța - secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, excepție invocată în dosarul Curții de Apel Constanța având ca obiect contestația formulată de contestatorul A. împotriva Sentinței penale nr. 271 din 3 iunie 2019 pronunțată de Tribunalul Constanța prin care a fost respinsă contestația la executare.

Înalta Curte constată că obiecțiunile formulate de acesta vizează interpretarea legii, iar nu neconstituționalitatea textului de lege invocat.

Astfel, Înalta Curte apreciază că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci, în realitate, susținerile sale vizează modul concret de interpretare a dispozițiilor enunțate. Însă aceste aspecte nu pot fi cenzurate pe calea controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 "se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului".

De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dacă, sub aparența unor critici referitoare la ambiguitatea și neclaritatea textelor de lege, se solicită, în realitate, interpretarea acestora, sesizarea este inadmisibilă, întrucât o asemenea analiză excedează competenței Curții Constituționale (Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, par. 17, Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, par. 19, Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, par. 23, Decizia nr. 91 din 28 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 20 aprilie 2018 paragraful 25).

În aceste cazuri, Curtea Constituțională, prin natura sa, nu este legiuitor pozitiv și numai organul legiuitor are competența de a adopta, modifica sau completa legile, în acest sens fiind prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. A accepta un alt punct de vedere înseamnă nu numai să se adauge la lege, dar să se eludeze în esență rolul Parlamentului de legiuitor.

În consecință, Înalta Curte reține că nu poate fi sesizată Curtea Constituțională pentru a se pronunța în legătură cu cereri pe care, potrivit legii sale de organizare și conform propriei jurisprudențe, Curtea Constituțională le consideră inadmisibile.

Pentru aceste motive, Înalta Curte va respinge, ca nefondat, recursul formulat de recurentul A. împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) C. pen. cuprinsă în Decizia penală nr. 320/P/C din 27 septembrie 2019 a Curții de Apel Constanța - secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Va obliga recurentul la plata sumei de 200 RON, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu, în sumă de 75 RON, până la prezentarea apărătorului ales, va rămâne în sarcina statului și se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca nefondat, recursul formulat de recurentul A. împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33

alin. (2) din Legea nr. 302/2004 și art. 163 alin. (1) C. pen. cuprinsă în Decizia penală nr. 320/P/C din 27 septembrie 2019 a Curții de Apel Constanța - secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Obligă recurentul la plata sumei de 200 RON, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu, în sumă de 75 RON, până la prezentarea apărătorului ales, rămâne în sarcina statului și se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

WWW.JURI.RO